

Leszkay András bácsi meséje

Csaknekem

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiatal mókus. Ez a fiatal mókus, ha társaival mogyoróbokorra vagy diófára talált, tüstént kergetni kezdte onnan őket: „Csak nekem! Csak nekem!” Elnevezték hát Csaknekemnek, és ha eszegetni mentek, igyekeztek megszökni előle. Könnyű volt megszökniük, mert Csaknekem is szívesebben járt egyedül. Akkor övé lehetett az egész mogyoróbokor, az egész diófa. De volt fontosabb oka is rá, hogy egyedül járjon. Élt azon a vidéken egy régi mese. Állatok makogták, virágok susogták, források csörgedeztek. E mese szerint azon a tájon volt valahol a hegyek között Tündérország kapuja. A mókusok arról makogtak, hogy Tündérországban tündérmogyoró terem, a világ legfinomabb eledele.

Csaknekem már kicsi kora óta nagyon vágyódott rá, hogy Tündérországban éljen, tündérmókussá legyen és tündérmogyorót lakmározzék. Azért járt hát szívesebben egyedül, hogy mindennap másik hegyet ugrálhasson be, megszemlélhessen minden szurdokot, kereshesse Tündérország kapuját. Meg is találta.

Egy délután, valamivel napnyugta előtt, egy tekergős szakadékon ugrándozott végig bokorról-bokorra. Amikor elhagyta az utolsó fordulót, hirtelen mozdulatlanra dermedt. A szakadék végén gyémántkapu ragyogott a sziklafalban, és fény áradt ki rajta. Ezüstös, gyémánt csillogású fény. Csaknekem a kapu előtt termett, két lábra állt és benézelt. Csodálatos világot látott. Üdezöld pázsitot, de csillogóan, ezüstösen zöldet, távolabb ugyanilyen bokrokat, még távolabb sötétzöld csillo-

gású erdőket, völgyeket. Csaknekem főképp az erdőket nézte. Gondolta, arrafelé lehetnek a tündérmogyoróligetek is, és megilletődésében még nem mert belépni. Ekkor a közeli bokrok közül fellibbent egy tündérke, a kapuhoz röppent, és mosolyogva nézte a bámészkodó mókust. Csaknekem megkérdezte tőle: „Bemehetek? Nem kergettek ki?” A tündérke nevetett: „Tündérországból senkit sem kergetnek ki. Ha be tudsz jönni, bejöhetsz.” Csaknekem ezt felelte: „Persze, hogy be tudok menni, hiszen nyitva a kapu. De én egyszer és

mindenkorra szeretnék bemenni. Tündérmogyorót szeretnék lakmározni, tündérmókus szeretnék lenni. Olyan szitakötőszárnyal, amilyen neked van. Lehetek tündérmókus?”

A tündérke barátságosan biztatta: „Persze, hogy lehetsz. Gyere csak be nyugodtan, ha be tudsz jönni.” Csaknekem most már furcsállani kezdte, hogy a tündérke mindig hozzáteszi a híváshoz: „Ha be tudsz jönni.” Meg is kérdezte tőle egy kis bosszúsággal: „Miért mondogatod ezt? Hiszen semmi akadály, hogy átugorjam ezt a gyémántküszöböt.” A tündérke

örvendezett: „Jaj de jó, hogy semmi akadály! Akkor hát gyere, elvezetlek a tündérmogyoróligetekbe.” Csaknekem már feszítette lábacska izmát, hogy beugorjék Tündérországba. Ekkor azonban észébe jutott valami, és azt kérdezte a tündérkétől: „Más mókusokat is befogadtok?” „Tündérországba mindenki bejöhét, aki be tud jönni.” Ez nem tetszett Csaknekemnek. Ha más mókusok is bemehetnek, azok majd elkaparintják előle a legszebb tündérmogyorókat, azokból is tündérmókusok lesznek szitakötőszárnyal, s akkor nem lesz olyan nagy dolog, hogy ő tündérmókus. Márpedig, ha ő most bemegy, más mókusok is megtalálhatják ezt a kaput. Jaj, talán már ugrálnak is erre felé a szakadékban. Eléjük kell sietnie, hogy eltérítse őket. Csaknekem így szólt a tündérkéhez: „Tüstént visszajövök. Ugye nem csukjátok be a kaput?” A tündérke elszomorodva válaszolta: „A kaput sosem csukjuk be. Nincsenek is kapuszárnyak, csak kapufélfák. De ha mégsem tudnál bejönni, majd viszek neked egy szem tündérmogyorót.” Csaknekem most már igazán megbosszankodott, és ezt gondolta: „Milyen ostoba ez a tündérke! Miért ne tudnék bemenni egy nyitott kapun? Mihelyt kitaláltam valamit, hogy más mókus ne jöhessen be utánam, tüstént visszatérek, és egyszer s mindenkorra bemegyek.”

A hegy lábánál behúzódott egy öreg fa odvába, és töprengett. Egyszerre csak észrevette, hogy egy mókus ugrál ágról-ágra a szakadék felé. Csaknekem elébe szökkent: „Hová mégy, hé? Ez az én hegyem!” A mókus ijedten makogta: „Ne bánts, kérlek! Egyetlen

rügyecskét sem harapok le a hegyeden. Tündérországot keresem.” Csaknekem úgy tett, mintha nagyon megörült volna: „Tündérországot?! No, akkor megengedem, hogy jóllakjál itt nálam. Mert én is azt keresem, amióta az eszemet tudom. Erre a hegyre persze nem érdemes felmenned, ennek én már minden zegét-zugát kikutattam.”

Amikor elment a mókus, Csaknekem megkönnyebbülten szusszantott: „Jaj de jó, hogy visszajöttem ide. Ha bementem volna, most már ez a mókus is ott lenne, és nemcsak nekem teremne a tündérmogyoró.” Amikor pedig besötétedett, megindult a szakadékban Tündérország kapuja felé. Az volt a terve, hogy jóllakik tündérmogyoróval, aztán visszatér, és tovább töri a fejét, miként akadályozhatja meg, hogy mások is bemehessenek. De alig hagyott maga mögött három-négy fát, meghallotta, hogy csörtet ám fölfelé a szakadék mélyén egy vaddisznómama a malacaival. Lekialtott hozzájuk: „Hová, hé? Ez az én hegyem!” A vaddisznómama örvendezve felelte: „Akkor bizonyosan ismered is jól ezt a hegyet. Mondd csak, érdemes ezen Tündérországot keresni? Nem fölösleges fáradság? Nem hagynak békén a malackáim. Tündérmalacok akarnak lenni.” „Még csak az kéne”, gondolta magában Csaknekem, aztán hangosan felsóhajtott: „Hej-haj, ha itt volna Tündérország, régen megtaláltam volna, mert azt keresem én is, amióta az eszemet tudom!” A vaddisznómama megfordult, és hívta a malacait: „Gyertek, gyertek! Keressük máshol!”

Amikor elcsörtettek, Csaknekem megdöbbenve ráeszmélt, hogy amíg ki nem talál valami egyebet, nem mozdulhat a szakadék aljából. Folytonosan ott kell őrködni és fülelnie. De még azt is megtudta azon az éjjelen, hogy tulajdonképp a szemét sem lenne szabad behunynia, mert vannak zajtalan keresői is Tündérországnak. Amikor ugyanis már lecsukódott

a szeme, és már majdnem elaludt, egyszerre csak észrevetted, hogy valami fehérség lebeg a szakadék felé. Egy vízirózsa volt, Tündérországot kereste ő is. Csaknekem egy pillanatig arra gondolt, hogy ezt továbbengedi, hisz ez virág, de aztán mégsem tette. Hátha visszalebeg testvéreiért, és elfecsegi másoknak is, hol van Tündérország kapuja.

Hajnalban zuhogó esőre ébredt. Zuhogott az eső még délben is, és Csaknekem azt hitte, hogy ma nyugodtan bemehet, és jóllakhat tündérmogyoróval. De még ebben a zuhogó esőben is kereste valaki Tündérországot. Egy kis kavics gurult fölfelé óriási erőfeszítéssel a szakadék mélyének nagy szikláinak között. Persze őt is félrevezette Csaknekem, s most már semmikor sem mert elmozdulni őrhelyéről.

Teltek-múltak a napok, a hetek, a hónapok. Meg kellett elégednie azzal az ennivalóval, amit ott talált, és meg kellett elégednie a bóbiskolással, mert mélyen, jóízűen elaludni soha többé nem mert. Pedig előfordult, hogy hónapokig senki sem akart fölmenni a szakadékba, de előfordult az is, hogy állatok, virágok és kavicsok egész csapatokban keresték Tündérországot. Ilyenkor mindig akadt köztük valaki, aki így kiáltott fel: „Nézzük csak meg, ha azt mondja is ez a mókus, hogy nincs ott!” De mindig akadt olyan is, aki ellenkezett: „Fölösleges fáradság! Ha itt lenne

Tündérország, akkor ez a mókus nem idekinn tanyáznék!” Elcsörtettek, ellebegtek, elgurultak másfelé. Aztán ismét teltek-múltak az évek, és Csaknekemnek, ha lemászott a földre, egyre inkább nehezebbé esett visszamászni az odújához. Ha néha-néha erősebbnek érezte magát, behordott makot, magocskákat, s aztán heteken át ismét csak üldögélt az odú szélén.

Egy holdvilágos éjszakán, mint mindig, megint leste: nem oson-e, libeg-e, gurul-e valami a szakadék felé, de már csak hitte, hogy ellát a szakadékig, annyira meggyöngült a szeme is. Csak hitte, hogy őrködik, tulajdonképpen bóbiskolt. Ekkor egyszerre csak odaröppent az odújához az a tündérke, akivel valamikor Tündérország kapujában beszélgetett. Csaknekem ráismert, és felderengett az emlékezetében, hogy ez a tündérke megbántotta őt. Már magogta is öreges motyogással: „Te vagy az?... Te csúfolódó... Kétkelkedtél benne, hogy be tudok menni a kapun...” A tündérke szomorúan mondta: „De hiszen igazam volt. Nem tudtál bejönni ily sok éven át.”

Csaknekem rémulten a tündérkére meresztette a szemét, aztán összeszedte minden erejét, fel akart állni, és kétségbeesetten zokogta: „Tündérországba... Tündérországba...” De már nem tudott felállni sem. Akkor a tündérke feléje nyújtott egy szem gyönyörű, világosbarna, de gyémántragyogású mogyorót: „Megígértem, hogyha nem tudnál bejönni, hozok neked egy tündérmogyorót. Nesze, Csaknekem..., a tiéd.” Csaknekem elmosolyodott, szívére szorította a tündérmogyorót, és boldogan motyogta: „Tündér...” azt, hogy „mogyoró”, már nem tudta kimondani. Kevesebb lett egy mókussal a hegységben. A tündérke szomorúan suttogta: „Szegény, butuska Csaknekem... Milyen jó lehetett volna neked, ha nem lettél volna ilyen rossz.”